

— Τὴν Πέμπτην ἐπαίχθη ἡ «Φροῦ-Φροῦ» εἰς τὴν ἑαυτὴν ἢ κ. Βερώνη, ὡς Γιλδέρτη Φροῦ Φροῦ ἐπαίξε μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, χάριτος καὶ λεπτότητος· αἱ μεταπτώσεις τῆς γλυκύταται, αἱ διακομάνσεις τῆς φωνῆς τῆς λεπτότητας· ὅσον ἐπροχώρει τὸ ἔργον, τόσον ἡ ὑποκριτικὴ δύναμις τῆς κ. Βερώνη ἤϋξανεν· ὁ

χρωματισμὸς ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ τῆς, ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς καὶ ἡ τελεία ἐξωτερικεύσις τοῦ ἐν αὐτῇ καθύστερ τῆς ἦσαν ἔξοχα. Εἰς τὴν μετὰ τοῦ Ἑρρίκου Δὲ Σαρτορὶ—Γεννάδη σκηνὴν (πραξ. δ'), ὡς καὶ εἰς τὴν τοῦ θανάτου τῆς (πραξ. ε') ἐπαίξε μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας.

— Τὸν Βοιγάρ ὑπεδύθη ὁ Πετριδὴς μετὰ πολλῆς φυσικότητος καὶ τέχνης. Εἰς τὴν μετὰ τοῦ Βαλρεάξ—Λοράνδου σκηνὴν, καθ' ἣν τοῦ ζητεῖ τὴν θυγατέρα του εἰς γάμον ἦτο ἔξοχος.

— Τὸν Ἑρρίκον Δὲ Σαρτορὶ ὑπεδύθη ὁ Γεννάδης μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας· μὲ πόσῃν λεπτότητι καὶ χάριτι ἐπαίξεν εἰς τὰς τρεῖς πρώτας πράξεις καὶ πόσῃν διακομάντικῶς ἔγεινεν εἰς τὰς δύο τελευταίας· ἄλλη ὑπόκρισις, ἄλλος τόνος φωνῆς, ἄλλος χρωματισμὸς. Εἰς τὴν μετὰ τῆς Γιλδέρτης σκηνὴν (πραξ. δ') ὡς καὶ εἰς τὴν τοῦ θανάτου αὐτῆς (πραξ. ε') ἐπαίξε μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν.

— Τὸν Δὲ-Βαλρεάξ ὑπεδύθη ὁ Λοράνδος ἀρκετὰ καλὰ· εἰς τὴν μετὰ τοῦ Βοιγάρ—Πετριδου σκηνὴν, καθ' ἣν ζητεῖ τὴν θυγατέρα του εἰς γάμον, ἦτο φυσικώτατος.

— Τὸν Δὲ-Καμπρὸ ὑπεδύθη ὁ Ἀγγελάκης ἀρκετὰ καλὰ· ἡ ἀμφοτέρωθεν πάντοτε ἔξοχος, καλαίσθητος. Εἶνε ὁ μόνος ἐκ τῶν ἠθοποιῶν ποῦ ποιεῖ τόσον ἐπιτυχῶς τὸ μουστράκι· δὲν διαφέρει διόλου ἀπὸ φυσικόν.

— Τὸν Γεωργιον Δὲ-Σαρτορὶ ὑπεδύθη ὁ Ἀλεξίου πολὺ καλὰ.

— Τὴν Λουίζαν ὑπεδύθη ἡ κ. Γεωργιάδου μετὰ πολλῆς λεπτότητος καὶ χάριτος. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀποθνήσκει ἡ Γιλδέρτη (πραξ. ε') ἐπαίξε φυσικώτατα, τὰ δὲ δάκρυα ἀληθῆ καὶ θερμὰ ἐκύλιον ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς.

— Τὴν Δὲ-Καμπρὸ ὑπεδύθη ἡ δις Σμαράγδα Βερώνη μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ χάριτος. Ἡ ἀπαγγελία τῆς ἀψογῆς, ἡ δὲ ὑπόκρισις τῆς καλῆ.

— Ὁ μικρὸς Παντόπουλος, ὡς υἱὸς τῆς Γιλδέρτης, ἦτο πολὺ χαριτωμένος.